

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica pomenirii înfricoșatei judecăți

Acest cuvânt sunt Eu. Tot cuvântul care iese de la Mine Eu sunt. Am venit cu el ca să adun în fața lui toate neamurile pământului. Amin. Vor, nu vor ele, Eu pe tronul slavei Mele, stau înaintea lor cu cuvântul Meu, cu cartea venirii Mele căci scris este în cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, și așa am zis atunci: *«Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va șede pe tronul slavei Sale, și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile, și îi va despărți pe unii de alții precum desparte păstorul oile de capre, și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stânga»*. Amin, amin, amin.

Mi-a fost dor de venirea Mea cea de după două mii de ani. Am așteptat cu mare dor să vin și să adun neamurile înaintea Mea. Am venit să-i dau omului viață fără de păcat dacă vrea omul. Nu-l împilez pe om ca să vrea, dar așez pe pământ cuvântul dreptății, cartea judecății, scrisă înăuntru și pe afară, așa cum a văzut-o Ioan, apostolul Meu cel viu, și a zis: *«Am văzut în mâna Celui ce șade pe tron o carte scrisă înăuntru și pe afară, pecetluită cu șapte peceți»*.

Mi-a fost atât de dor să vin să Mă așez pe tronul slavei Mele și să adun neamurile la cuvântul Meu și să le dau viață fără de păcat dacă vor. Cuvântul Meu este minune fără de asemănare, căci scris este: *«Înaintea Lui înțelepciunea înțelepților se pierde și istețimea celor isteți piere»*, precum a proorocit proorocul care zice: *«În vremea aceea cei surzi vor auzi cuvintele cârții, și ochii celor ce nu văd vor vedea fără umbră și fără întuneric, iar cei smeriți și săraci se vor veseli de Domnul. Cei rătăciți cu duhul vor căpăta înțelepciune, iar cei cârtitori, învățătură»*. Amin.

Numai omul nebun mai zice că acest cuvânt nu este Dumnezeu. David așa a zis: *«Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu“*». Dar Eu zic așa: acest cuvânt sunt Eu, și am venit cu el ca să adun în fața lui neamurile pământului. Amin. Le adun și le spun venirea Mea și le arăt cărarea Mea pe care vin, ca s-o știe și să vină să-Mi aducă slavă, și să-Mi aducă duh de credință și să ia de la Mine viață fără de păcat și să intre sub crucea Mea, de sub care Eu vestesc vestea venirii Mele. Întâi aduc crucea, greul Meu sub care trudesesc fără ajutor trudind să vin, căci sunt mici cei ce Mă ajută să vin, și cu ei trudesesc din greu. Întâi aduc crucea și chem sub ea pe cei ce vor să deschidă venirii Mele ca să pot veni tot mai mult, ca să chem tot mai mult omul, și cu cuvântul să-l chem. Și pe câți vor veni să Mă ajute să vin, și pe câți Mă vor cerceta întru venirea Mea, Eu le voi spune apoi: *«Veniți și fiți binecuvântații Tatălui Meu, căci am fost străin și gol și însetat și flămând și apăsător, iar voi M-ați cercetat»*. Iar dacă ei vor zice: *«Când, Doamne?»*, Eu le voi răspunde: *«Când i-ați ajutat pe cei mai mici ai Mei, pe cei ce Mă ajută să vin, pe cei de sub greul crucii venirii Mele»*. Amin.

Venirea Mea de acum e cruce grea pentru cei ce s-au pus punte ca să vin. Evanghelia venirii Mele este cruce, este semnul Fiului Omului, după cum este scris când am zis: *«Se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și vor plânge toate neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu slavă multă. Și va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiță și vor aduna pe cei aleși ai Lui»*. Amin.

Cuvântul Meu este trâmbița și sunetul ei, iar Eu stau pe tronul slavei Mele și trimit cuvântul Meu de la margini la margini și chem omul la viață fără de păcat, căci păcatul e moartea omului, iar Eu chem omul de la moarte la viață, chem omul la Mine ca să-i dau viața Mea, și să fie omul. Amin.

Venirea Mea se face învățătură de viață. Cel ce și-a strâns învățătură de pe pământ e plin de sine și nu întinde mâna să ia de la Mine. Cel ce nu are umilință nu poate să vadă, nu poate să se

uite în taina aceasta, în cuvântul Meu care vine să adune înaintea lui neamurile pământului. Umilința este darul cel mai frumos din om dacă omul are acest dar care-l face frumos pe om pe pământ și în cer. Ea îl face pe om să poată totul pentru viață, căci viața are ca temelie a ei umilința. Dar ce este ea? Ea este puterea cea din cer a omului frumos, darul cel mai dulce, care îndulcește viața omului, pacea cea mai sfântă, căldura care încălzește în jur, căci ea împarte în jur liniștea cea plină de taină, cea plină de putere. Numai omul deștept o are pe ea, căci ea este chiar înțelepciunea care-l înțelepțește pe om, care-i dă omului viață din viață. Ea îl înalță pe om pe culmile științei ei, și omul se îmbogățește din ea. Nici un om nu poate propăși mai mult între cer și pământ ca și omul care are acest dar: umilința. Cel ce o are pe ea este ocrotit de orice rău, căci răul nu trage la cel ce o are pe ea, că ea este armă ocrotitoare care nu rănește răul, dar îl ține departe ca să nu rănească. Ea îl ține pe om curat și sfânt, căci darurile ei sunt din lumină și sunt lumină din Lumină. O, nu se oprește omul lângă această bogăție, căci omul este plin de sine. Nu-i place omului sfințenia, iar umilința este izvorul sfințeniei. Veniți, voi, oameni, la izvorul ei, și veți fi roditori apoi. Eu am venit să vă chem la Mine, și vă pun înaintea darul umilinței, izvorul sfințeniei, căci viața cea din cer are ca temelie umilința, puterea care-l face pe om să poată pentru viață. Amin.

Venirea Mea cheamă la ea pe tot omul, căci scris este: *«Se vor aduna înaintea Lui toate neamurile»*, dar cuvântul Meu cel de atunci adaugă și spune: *«Va despărți pe unii de alții precum desparte păstorul oile de capre, și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stânga»*. Amin. Venirea Mea îl îndeamnă pe om de-a dreapta Mea, dar întunericul din lume îi aduce omului nepăsare și îl minte pe om că Domnul nu vine. Și dacă nu vine Domnul, omul trebuie să stea în întuneric? Cel mai mare întuneric este păcatul, iar întunericul este din iad. Dacă nu vine Domnul cu cerul, e numai iadul pe pământ.

De ce, oare, zice omul că Domnul nu vine? Ca să aibă vreme pentru păcat? De aceea zice așa? Durerea venirii Mele e fără de margini, căci cel ce-i zice omului că nu vine Domnul, este chiar cel ce s-a făcut slujitor în numele Meu peste oameni. El zice: *„Nu știe nimeni când vine ziua Domnului. Ea va veni ca un fur. Nu știe nimeni decât Tatăl. Nu știe nici Fiul“*. Iată, așa repetă omul slujitor în numele Meu, așa zice el la om, iar omul rămâne în întuneric, căci Eu am zis: *«Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze»*.

O, nimeni nu mai lucrează venirea Mea. Nimeni nu mai spune de ea. Nimeni. Nu vrea nimeni să vin. Nu vrea omul să audă așa ceva, că el iubește întunericul, el iubește păcatul.

Vreau să-l fac pe om. Nu este omul făcut de Mine, și de aceea nu poate cu Mine. O mulțime de oameni vor cu Mine și cu mângâierea Mea, dar nu sunt făcuți de Mine. Eu îl mângâi pe cel făcut, pe cel făcut de Mine. Dacă nu-i făcut, nu-l mângâi; nu-l mângâi Eu, și se mângâie el, că el nu poate dacă nu este mângâiat. Fuge omul de pocăință, și mai degrabă caută mângâiere, că dacă omul este iubit sau mângâiat, poate, fie spre păcat, fie spre Dumnezeu, după cum își alege omul calea și mersul. Dacă omul nu este iubit și mângâiat și încurajat, se supără și pune totul jos, că zice că nu poate. El poate prin voie bună, prin ajutor, prin mângâiere, prin compătimire. Numai prin pocăință nu poate omul.

O, cel făcut de Mine e cel făcut din pocăință, și apoi Eu îl iau și îl cresc cu cele adevărate ale vieții omului, cu cele care se lămuresc prin cuptor, prin foc. Așa încerc Eu omul când lucrez la facerea lui. Îl încerc până ce văd că este făcut, până când îl lămuresc pe el. Amin.

Vreau să-l fac pe om, că nu este omul făcut de Mine și nu pot începe cu mângâierea dacă-l fac. Nașterea omului nou se face din pocăință și din Duh Sfânt, prin cuvânt. Omul se naște din păcat și prin păcat, și Eu vreau să-l scot pe om din păcat și să-l nasc din Duhul Sfânt, prin pocăința lui, să-l nasc de sus pe om, că omul e născut de jos.

O, greu mai lucrez la facerea omului, greu de tot, căci omul este învățat cu mângâierea, cu voia bună, nu cu durerea care vine de la pocăință. Durerea pocăinței este cea mai adevărată mângâiere, căci ea îl naște pe om pentru cer. Dar omul nu poate așa. El vrea să-l nasc din

mângâiere, căci altfel Îmi dă peste mână omul. Cum vrea el să-l fac, aceea nu e facere, și stă omul nefăcut dacă nu-i place facerea cea adevărată. Sunt gata să vin să sun din trâmbiță ultimul sunet și să vin să îmbrac totul în viață, în nesticăciune, și omul încă nu stă la făcut. Am venit cu haina nesticăciunii, ca să-l îmbrac în ea pe om, dar trebuie să-l fac pe om pentru haina aceasta. Amin.

Nimic nu-i mai uituc decât omul. Toate celelalte făcute de Mine nu Mă uită, și nu uită să-și dorească ziua nesticăciunii lor, și toate așteaptă pe omul cel făcut de Dumnezeu. Omul însă e uituc de tot; uită de azi pe mâine de Dumnezeu, uită omul să aibă grijă de ziua nesticăciunii lui. Nimic nu-i mai uituc ca omul. Uită omul să-Mi dea Mie ziua facerii lui. Uită omul de pocăință și fuge de ea ca de cea mai mare tristețe în loc să fugă spre ea ca spre ziua lui de mântuire, ca spre haina nesticăciunii lui. Un ceas, și Eu aduc pe pământ haina nesticăciunii când totul va fi înghițit de viață. Atunci omul nu va mai avea timpul înainte și nu-i va mai folosi atunci pocăința decât numai pentru osânda lui cea de veci. Pocăința va fi osânda cea de veci a omului dacă omul n-o folosește pe ea mai înainte ca Eu să vin pe pământ cu haina nesticăciunii când totul va fi înghițit de viață și de veșnicie.

O, dacă ar ști omul că adevărata mângâiere a lui este pocăința cea de dinaintea venirii Mele cu nesticăciunea omului, ar da omul toată mângâierea din calea lui și și-ar alege ziua facerii lui, pocăința cea pentru viață, cea pentru mângâierea de după ea. Pocăința cea de după viață nu mai are în ea mângâiere, ci are numai durere, durere pe veci.

Amintește-ți, omule, de ziua facerii tale și vino cu ea spre Făcătorul tău. Am venit cu darul facerii omului. Vreau să-l fac pe om. Nu este omul făcut de Mine, și de aceea nu poate cu Mine și cu cele din cer care dau viață. Această mângâiere pot să-ți dau, omule: facerea ta. Amin. Nu este prunc ca să nu-l doară trupul și duhul când se naște din mama lui. La fel ca și pe mamă îl doare și pe prunc când se naște, că uneori nici să plângă nu mai poate, iar după ce se naște, încetează numaidecât durerea și începe bucuria și pacea.

Mă doare facerea omului și nu pot să-l fac, că el fuge de durerile facerii și nu voiește să se nască și uită de ziua facerii lui și nu vine cu ea la Mine ca să Mi-o dea, și Eu să-l fac apoi. Durerea venirii Mele e fără margini, căci omul nu se lasă făcut pentru venirea Mea, iar *«Eu vin să adun toate neamurile, și îi voi despărți pe unii de alții precum despart păstorii oile de capre, și voi pune oile de-a dreapta Mea, iar caprele, de-a stânga»*, precum Eu am spus acum două mii de ani despre venirea Mea.

Vreau să-l fac pe om. Vreau să-l pun de-a dreapta Mea pe cel făcut de Mine. Amin. Amintește-ți, omule, de ziua facerii tale și vino cu ea spre Făcătorul tău, ca să te pun de-a dreapta Mea în ziua facerii din nou a lumii. Un ceas, și Eu aduc pe pământ această taină, taina nesticăciunii, facerea din nou a lumii când totul va fi înghițit de viață pe veci de veci, când dreptii vor merge la viață veșnică, iar cei păcătoși, la osândă veșnică. Amin.

Omule, tu pentru trupul tău te lași de Dumnezeu. Dacă faci așa, îți vei pierde trupul și îți-l vei duce în focul cel veșnic. Dă-Mi Mie trupul tău ca să îți-l răscumpăr din păcat și din foc și să îți-l dau înapoi pe veci, și ca să mergi apoi cu el în fericirea cea de veci. Păcatul trupului tău este focul în care-ți zace trupul, omule. Te-a ars de tot focul acesta. Dă-Mi Mie trupul tău să-l scap de focul lui și să-l fac iar, după tiparul cerului, și să îți-l dau nou, făcut din nou, și să-l ai pe veci pentru veșnica ta viață, pentru mângâierea cu care Eu voi mângâia pe cei ce vor fi găsiți după chipul și asemănarea Mea la venirea Mea cea pentru răscumpărarea trupurilor, pentru facerea din nou a lumii ce va să fie. Amin, amin, amin.

05/18-02-2001